

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. O. T.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 2. 2013, č. j. 28 Az 10/2011 - 146,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce – advokátovi Mgr. Ondřeji Rejskovi – **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 3.400 Kč, která mu bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 20. 2. 2013, č. j. 28 Az 10/2011 - 146, a to výrokem I. zamítl žalobu podanou žalobcem A. O. T. (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 2. 2011, č. j. OAM-597/LE-PA03-ZA09-R2-2008, výrokem II. rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo a posléze výrokem III. určil odměnu advokáta Mgr. Ondřeje Rejska za zastupování stěžovatele v řízení před krajským soudem částkou 4.750 Kč.

Nejvyšší správní soud po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti) je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

pokračování

Přijatelnost kasační stížnosti je proto třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem výše naznačeným zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl nepochybně stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je však rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci konstatuje, že stěžovatel opírá podle kasační stížnosti své námitky o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítá, že krajský soud výrokem I. kasační stížností napadeného rozsudku rozhodl tak, že se žaloba zamítá, ačkoliv o žalobě v části, ve které se jako žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, již bylo pravomocně rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2012, č. j. 28 Az 10/2011 - 61. Krajský soud tedy nemohl o této části žaloby znovu rozhodnout, neboť nebyla splněna procesní podmínka, že rozhodnutí nebrání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Řízení před krajským soudem je tedy zmatečné z důvodu chybějících podmínek řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Stěžovatel má i za to, že řízení před krajským soudem je zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Je tomu tak proto, že krajský soud odmítl provést důkaz jím obstaranými zprávami o situaci v Nigérii, a to organizace Crisis Group z ledna až října 2012 a Human Rights Watch z 11. 10. 2012. Krajský soud tak vycházel pouze ze zpráv obstaranými žalovaným, především z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 11. 2012, na jejímž základě pak konstatuje, že nelze hovořit o reálné hrozbě občanské války v Nigérii. Ve svém důkazním návrhu přitom k obsahu jím opatřených zpráv uváděl, mimo jiné, že násilí sekty Boko Haram a odvetné akce bezpečnostních složek Nigérie si od roku 2009 vyžádaly více než 2 800 životů (k útokům nedocházelo jen na severu Nigérie, ale i ve středu země i v hlavním městě Abuji). Tyto skutečnosti svědčí o tom, že občanská válka v Nigérii reálně hrozí, pokud již neprobíhá. Zmíněná Informace Ministerstva zahraničních věcí navíc není

zprávou z objektivního zdroje. Ministerstvo zahraničních věcí i žalovaný správní orgán jsou orgány téhož státu, jejichž prostřednictvím stát realizuje jednotnou politiku a ochranu svých zájmů. Hodnocení situace v Nigérii proto bylo Informací Ministerstva zahraničních věcí provedeno nutně tak, aby vyhovovalo zájmům žalovaného.

Stěžovatel se proto domnívá, že situaci v Nigérii je třeba hodnotit jako vnitřní ozbrojený konflikt, kde existuje vážné ohrožení jeho života, neboť zde není možnost vnitřního přesídlení. Krajský soud tak svým rozsudkem i nesprávně posoudil právní otázku ve vztahu k doplňkové ochraně podle ust. § 14a zákona o azylu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Stěžovatel z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu ve výrocích I. a II., a věc v uvedeném rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud vychází z toho, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud musí řídit dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů pak znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že toto rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního a toto tvrzení musí také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 2. 2011, č. j. OAM-597/LE-PA03-ZA09-R2-2008, nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v Hradci Králové rozhodl o žalobě stěžovatele proti tomuto rozhodnutí správního orgánu rozsudkem ze dne 30. 1. 2012, č. j. 28 Az 10/2011 - 61, tak, že výrokem I. zamítl žalobu stěžovatele v té části, v níž brojí proti neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, výrokem II. zrušil uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2011, č. j. OAM-597/LE-PA03-ZA09-R2-2008, v té části, ve které stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 14a zákona o azylu, a věc vrátil žalovanému Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení, a posléze výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali kasační stížnosti stěžovatel i žalovaný správní orgán. Nejvyšší správní soud rozhodl o uvedených kasačních stížnostech rozsudkem ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 Azs 21/2012 - 37, tak, že výrokem I. zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2012, č. j. 28 Az 10/2011 - 61, ve výrocích

pokračování

II. a III., a věc v rozsahu tohoto zrušení vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Výrokem II. pak zamítl kasační stížnost stěžovatele proti výroku I. uvedeného rozsudku krajského soudu, a výrokem III. určil ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Ondřeji Rejskovi, advokátovi, na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů v řízení před kasačním soudem částku 2.400 Kč.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit výtce kasační stížnosti stěžovatele o zmatečnosti řízení před krajským soudem, spočívající v tom, že tomuto správnímu soudu chyběly podmínky řízení, které by umožňovaly znovu rozhodnout o zamítnutí žaloby (tomuto rozhodnutí brání překážka věci pravomocně rozhodnuté).

Jak již bylo uvedeno, krajský soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2012, č. j. 28 Az 10/2011 - 61, rozhodl o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2011, č. j. OAM-597/LE-PA03-ZA09-R2-2008, jednak zamítavým výrokem I. ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu a jednak zrušujícím výrokem II. ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle § 14a zákona o azylu. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 Azs 21/2012 - 37, byla výrokem II. zamítnuta kasační stížnost stěžovatele proti zamítavému výroku I. krajského soudu (tedy ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu), kdežto výrokem I. byl zrušen zrušující výrok II. rozsudku krajského soudu (tedy ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle § 14a zákona o azylu), a věc v rozsahu tohoto zrušení vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Z toho vyplývá jediný závěr. V dalším řízení se měl krajský soud zabývat jen neudělením mezinárodní ochrany stěžovateli podle § 14a zákona o azylu. Tento úkol pro krajský soud ostatně vyplývá i z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Hradci Králové v kasační stížnosti napadeném rozsudku ze dne 20. 2. 2013, č. j. 28 Az 10/2011 - 146, rozhodl tak, že se „Žaloba zamítá“ a v odůvodnění rozsudku na straně 8 hovoří o zamítnutí žaloby ve vztahu k § 14a zákona o azylu, není žádných pochyb o tom, že krajský soud zamítl žalobu stěžovatele jen ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu (o ostatních důvodech neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli bylo rozhodnuto konečným způsobem výrokem II. již citovaného rozsudku kasačního soudu). Není sice sporu o tom, že uvedený výrok mohl být vyjádřen přesněji, nicméně se zřetelem k tomu, že již nebylo v dalším řízení (mimo ust. § 14a zákona o azylu) o čem rozhodovat, nelze hovořit o nedostatku podmínek pro nové rozhodnutí o žalobě, resp. její části (v důsledku zrušujícího výroku rozsudku kasačního soudu muselo být znovu rozhodnuto ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu).

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatele, že řízení před krajským soudem je zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [krajský soud odmítl provést důkaz zprávami o situaci v Nigérii organizace Crisis Group a Human Rights Watch a vycházel tak především z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 11. 2012, na jejímž základě pak konstatuje, že nelze hovořit o reálné hrozbě občanské války v Nigérii; ve svém důkazním návrhu přitom k obsahu jím opatřených zpráv uváděl, mimo jiné, že násilí sekty Boko Haram a odvetné akce bezpečnostních složek Nigérie si od roku 2009 vyžádaly více než 2 800 životů (k útokům nedocházelo jen na severu Nigérie, ale i ve středu země i v hlavním městě Abuij); tyto

skutečnosti svědčí tedy o tom, že občanská válka v Nigérii reálně hrozí, pokud již neprobíhá].

Zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývajících z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), je nutno rozumět tak, že procesnímu právu účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé a zejména označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné, odpovídá i povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl (§ 157 odst. 2 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních principů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami, vyjádřenými v čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 a ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. III. ÚS 87/99, dostupné na www.nalus.usoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, sp. zn. 7 As 70/2006, dostupný na www.nssoud.cz).

V tomto případě krajský soud postupoval ve smyslu citované judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a při jednání dne 20. 2. 2013 vyhlásil usnesení podle kterého nebude provedeno doplnění dokazování souborem informací v anglickém jazyce (Crisis Group a Human Rights Watch), které se týkají sekty Boko Haram. Neprovedení doplnění dokazování odůvodnil tím, že tyto informace (v anglickém jazyce) byly zaměřeny na násilné aktivity sekty Boko Haram, ačkoliv informace o této sektě (zpráva ACCORD ze dne 6. 9. 2012, zaměřená na uvedenou sektu a její aktivity od června 2012, Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 11. 2012, č. j. 116205/2012-LPTP, aktuální informace z databáze ČTK, zachycující bezpečnostní situaci v Nigérii v druhé polovině roku 2012) byly krajskému soudu již předloženy správním orgánem v českém jazyce, a to z veřejného, objektivního a věrohodného informačního zdroje. Za této situace nepovažoval krajský soud za potřebné a ekonomické, aby bylo prováděno doplnění dokazování o důkazy k jedné a téže otázce. Krajský soud měl navíc, kromě již uvedených cíleně vyžádaných a aktuálních informací, k dispozici veškeré zprávy o zemi původu, ze kterých vycházel při svém rozhodování žalovaný, jež jsou součástí správního spisu a uvedeny nejen ve správním rozhodnutí, ale i v odůvodnění napadeného rozsudku. Navíc je třeba poukázat na přednes zástupce stěžovatele u ústního jednání dne 20. 2. 2013, kde prohlásil, že sice nemá překlad předložených informací, nicméně jejich obsah se snažil zachytit právě v podání z října 2012. Z podání ze dne 30. 10. 2012, které bylo samosoudkyní konstatováno při čtení dosavadního průběhu řízení a jehož obsah je totožný s námitkami stěžovatele uvedenými v kasační stížnosti, pokud jde o násilí sekty Boko Haram a odvetné akce bezpečnostních sil Nigérie, včetně počtu obětí, vyplývá, že v uvedených směrech není podstatných rozdílů od ostatních materiálů.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou kasační stížnosti, že již zmíněná Informace Ministerstva zahraničních věcí není zprávou z objektivního zdroje (Ministerstvo zahraničních věcí i žalovaný správní orgán jsou orgány téhož státu, jejichž prostřednictvím stát realizuje jednotnou politiku a ochranu svých zájmů). Hodnocení situace v Nigérii

pokračování

proto bylo Informací Ministerstva zahraničních věcí provedeno nutně tak, aby vyhovovalo zájmům žalovaného.

Uvedené závěry námitky stěžovatele jsou spekulativní a postrádají jakoukoliv oporu v obsahu spisu a v obecném povědomí. Je sice skutečností, že Ministerstvo zahraničních věcí provádí politiku v zájmu státu, ale závěry, které činí z poznatků o jiných zemích, jsou pod kontrolou široké veřejnosti nejen v České republice, nýbrž i v zahraničí. Jsou to právě poznatky zastupitelských úřadů v zahraničí, které jsou nejbližší skutečnému stavu věci, jež jsou předávány příslušným správním orgánům za účelem rozhodovací činnosti, při níž jsou konfrontovány s poznatky zahraničních vládních orgánů o dodržování lidských práv a bezpečnostní situací v příslušné zemi původu.

Nejvyšší správní soud považuje za správné závěry krajského soudu, že stěžovatel odvozuje nemožnost svého návratu do Nigérie jen od vnitřní situace v zemi, která je podle jeho názoru na úrovni reálné hrozby občanské války, a kterou negativně ovlivňuje i již zmíněná sekta. Činnost sekty je však územně orientována především v severní oblasti země a v hlavním městě Abudji, což samozřejmě nevyklučuje násilí i v jiných částech země. Stěžovatel přitom nepochází ze severu země. Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 11. 2012 se věnuje aktivitám sekty Boko Haram a dochází k závěrům, že činnost sekty sice zapříčinila výrazné zhoršení bezpečnostní situace a nárůst násilí v Nigérii, nicméně ještě nelze hovořit o reálné hrozbě občanské války. Z Informace z databáze ČTK vyplývá snaha nigerijské armády bojovat právě proti uvedené sektě usilující o islamizaci země a její činnost potlačovat. Z násilí sekty a tomu odpovídajících akcí bezpečnostních sil se pak rezultují oběti na lidských životech na obou stranách.

Nejvyšší správní soud, vycházející ze své ustálené azylové judikatury, dodává, že azylové řízení a udělení mezinárodní ochrany není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím; důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce.

V průběhu řízení stěžovatel tvrdil, že důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla jeho obava z násilí, které v Nigérii panuje. Totéž namítá i v kasační stížnosti, v níž poukazuje na to, že důvodem, proč opustil Nigérii, bylo toto nebezpečí, které mu hrozí.

Je skutečností, že na území Nigérie probíhají některé místní lokální a regionální konflikty, které ale plošně dopadají na veškeré obyvatelstvo postižených území. Federální vláda se přitom skutečně snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v této oblasti panovala, není rozhodně snadné ani jednoduché. Nelze ovšem ani nevidět, že složitá bezpečnostní situace v deltě Nigeru vykazuje období relativního klidu, ale i násilností, příměří a porušování příměří. Stává se proto, že po vyžádání potřebných zpráv, v mezidobích než dojdou, je situace již jiná, než jaká existovala v době vyžádání zprávy. Vždy je proto třeba delšího časového období, aby mohla být celková situace v jednotlivých regionech odpovědně vyhodnocena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 7 Azs 40/2011 - 143, dostupný na www.nssoud.cz). Závěry proto nelze činit z momentálního zhoršení či zlepšení situace.

Stěžovatel v řízení nepředložil žádné dostatečně přesvědčivé důkazy o reálném ohrožení své osoby násilím zapříčiněným konflikty, které v Nigérii panují. Se státními orgány své vlasti také neměl žádné potíže. Přestože neměl žádné potíže se státními orgány, v Nigérii žádnou pomoc nevyhledal a nedokázal ani smysluplně objasnit, proč tak neučinil. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2010 o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2009 je přitom patrné, že v případě ohrožení se může občan obrátit na kompetentní orgány své vlasti a žádat o ochranu. Nigerijští občané mají i možnost volného pohybu a usazování se v 15 zemích Ekonomického společenství států západní Afriky. Lokální problémy jsou přitom řešitelné především vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, dostupné na www.nssoud.cz). Z této teze vycházel také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 Azs 102/2007 - 78, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil právní názor, že : „*V azylové věci je stěžovatelova námitka, že vnitřní přesídlení není možné, neboť již jednou vnitřní přesídlení bezúspěšně realizoval, nedůvodná, pokud vyjde najevo, že před uskutečněným vnitřním přesídlením nebyl stěžovatel pronásledován z žádného azylově relevantního důvodu*“. Právě toto rozhodnutí dopadá na stěžovatele. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 3. 2010, č. j. 98318/2010 – LPTP vyplývá, že vzhledem k obrovské rozloze Nigérie a k existenci velkých aglomerací (Kano, Lagos) je přestěhování nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů. Strach z násilí tedy mohl stěžovatel eliminovat přestěhováním do jiné části Nigérie, kde neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt.

Nad rámec uvedeného je třeba dodat, že není ani důvod se domnívat, že by se stěžovatel – v případě návratu do vlasti - dostal do odlišného (horšího) postavení, než ostatní obyvatelstvo. Stěžovatel nepředložil žádnou skutečnost, na základě které by bylo možno se reálně domnívat, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Nehrozí mu ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (Nigérie se nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud při svém rozhodování postupoval ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, a proto ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

pokračování

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 7. 3. 2011 ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ondřej Rejsek. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ust. § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky, náleží ustanovenému advokátu odměna za jeden úkon právní služby (sepsání odůvodnění kasační stížnosti ze dne 16. 5. 2013) v částce 3.100 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky i náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy částka 3.400 Kč. Celková částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu